

Arrest

nr. 262 746 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 3 maart 2020 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is haar Nederlandse zus.

1.2. Verweerder neemt op 5 juni 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster dient op 14 juli 2020 een tweede aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw haar Nederlandse zus.

1.4. Verweerder neemt op 21 oktober 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekster dient op 22 december 2020 een derde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw haar Nederlandse zus.

1.6. Verweerder neemt op 1 april 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Eveneens op 1 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Verzoekster dient tegen deze beslissingen een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Verweerder beslist op 25 mei 2021 om de beslissingen, bedoeld in punt 1.6. in te trekken.

1.8. Het door verzoekster ingediende beroep tegen de ingetrokken beslissingen, bedoeld in punt 1.6., wordt door de Raad verworpen bij arrest van 7 oktober 2021 met nummer 216 815.

1.9. Verweerder neemt op 25 mei 2021 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen wordt betekend onder de vorm van een bijlage 20. Deze bijlage 20, die als eerste wordt bestreden, luidt als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 52, §4. 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.12.2020 werd ingediend door:

[...]

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:*

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 22.12.2020 voor de derde keer gezinshereniging aan met haar zus zijnde A.J., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat ZIJ deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene met een C visum (geldig voor kort verblijf) afgegeven op 14.01.2020 door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko met één Schengen

inreisstempel in Nederland op 16.01 2020 Volgens het administratief dossier bekwam betrokkene dit visum voor een familiebezoek. De referentiepersoon voor die visumaanvraag was niet de referentiepersoon voor deze aanvraag gezinshereniging, maar ene R.A. uit Barendrecht

- Een attest van de mutualiteit CM in verband met betrokkenes aanvraag tot inschrijving op naam van betrokkene.

- Bewijs van ziekteverzekering op naam van de referentiepersoon

- Stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 25.12.2018, 29.05.2019, 28.06 2019, 31.07.2019, 30.08 2019, 01.10.2019, 31.10 2019, 29 11.2019, 31.12.2019 Deze stortingen dateren van slechts zeven maanden voor betrokkenes vertrek uit Marokko en zijn dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

- Stortingen aan betrokkene in Marokko dd. 23.11.2014, 13.01.2015, 20.11.2015, 13.01 2016, 17.02.2016, 15.03.2017 en 24.12.2018. Uit het voorgelegde overzicht van stortingen kan niet worden afgeleid van wie de stortingen afkomstig zijn. Hoedanook zijn deze stortingen te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging

- administratieve attesten nr 128 en 129 vanwege de lokale autoriteiten van het Caidat Sidi Bourakba dd09.07 2020 deze attesten ook niet uitsluiten dat betrokkene eventuele inkomsten eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten Voorts vermeldt het attest eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst.

- Documenten met betrekking tot het inkomen van de referentiepersoon. Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon reeds in België verbleef in de periodes 15 07 2011 tot 31 08 2011, 05 10 2011 tot 24 06 2014, 29 11 2018 tot 20 12 2018 en opnieuw sedert 17 04 2019 in België verblijft Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit met afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens Het gegeven dat betrokkene op 03 03 2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Dient opgemerkt te worden dat betrokkene met afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haarkomst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon Het gegeven dat betrokkene sedert 03.03 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is. heeft met automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt met impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145 912 dd 21 05 2015) Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt met afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Urne of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Urne, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging Betrokkene toont dus met afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15 12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten

Wettelijke basis: artikel 7, 1.2° van de wet van 15 12 1980

Legaal verblijf in België is verstreken Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15 12 1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar met toe in staat zou zijn Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15 12 1980 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan Artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich met aan de verwijderingsmaatregel wil houden Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten van 14 07 2020 dat haar op 21 10 2020 werd betekend De betrokkene heeft met het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Seforbrochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over demogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011) Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1. 2° van de wet van 15.12 1980 De eerste twee aanvragen, ingediend op 03 03 2020 en op 14 07 2020, werden geweigerd op 05.06 2020 en op 21 10.2020 Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 22 12.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon waarbij zij grotendeels dezelfde Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15 12 1980 louter om, via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. [...]"

1.10. Eveneens op 25 mei 2021 neemt verweerder opnieuw een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Deze beslissing, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"Aan Mevrouw, die verklaart te heten;

[...]"

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25 05 2021 gaat gepaard met dit inreisverbod/2

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

Artikel 74/11. §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse zus J.A. op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 03.03.2020 en op 14.07.2020, werden geweigerd op 05.06.2020 en op 21.10.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 22.12.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon waarbij zij grotendeels dezelfde Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort met een C visum (geldig voor kort verblijf) afgegeven op 14.01.2020 door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko met één Schengen inreisstempel in Nederland op 16.01.2020. Volgens het administratief dossier bekwam betrokkene dit visum voor een familiebezoek in Nederland. De referentiepersoon voor die visumaanvraag was niet de referentiepersoon voor deze aanvraag gezinshereniging, maar ene R.A. uit Barendrecht (Nederland). Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten van 14.07.2020 dat haar op 21.10.2020 werd betekend. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zus J. en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder formuleert in de nota met opmerkingen volgende hoofding: *"exceptie van onontvankelijkheid – gebrek aan belang"*. Bij de uiteenzetting van deze exceptie argumenteert verweerder dat verzoekster geen toelichting geeft bij de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt dat deze onderdelen van de middelen als onontvankelijk moeten worden beschouwd.

De Raad kan enkel vaststellen dat het loutere gegeven dat één of enkele onderdelen van een middel onontvankelijk zouden dienen te worden verklaard, nog niet impliceert dat verzoeksters belang bij het beroep zou teloorgaan. Dit werd ter terechtzitting al meegedeeld maar desondanks verkiest verweerder zonder meer vast te houden aan de exceptie.

Deze dient dan ook te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel, gericht tegen de bijlage 20, een schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, 40bis, 40ter, 47/1 tot en met 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de *"miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte (afgeleid uit de*

artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijke Wetboek”, van het beginsel “audi alteram partem”, van het beginsel van de rechten van de verdediging, en van “het algemene beginsel van behoorlijk bestuur dat met name in het nationale recht, maar ook in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is neergelegd, met inbegrip van de eerbiediging van de rechten van de verdediging als algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie (inzonderheid het recht om te worden gehoord voordat een voor verzoekster bezwarende beschikking wordt gegeven)”.

Na een theoretische uiteenzetting, verschaft zij volgende concrete toelichting bij het middel:

“[...] Het bestreden besluit is gebaseerd op het feit dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij afhankelijk was van de Unieburger.

Verweerder betwist niet de familieband met de burger van de Unie of het feit dat verzoekster financiële of materiële bijstand van deze burger heeft ontvangen, maar stelt dat :

Verzoekster niet aantoont dat zij tijdens haar verblijf in haar land van herkomst geen inkomen had en geen onroerend goed bezat in andere steden/delen van het land dan haar geboorteplaats.

De verzoeker niet afdoende aantoont dat zij voorafgaand aan de vraag voor gezinshereniging reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag heeft verzoekerster een reeks documenten overgelegd waaruit blijkt dat zij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie:

De Marokkaanse autoriteiten leverden twee administratieve attesten af waarin zij stellen dat mevrouw A. geen inkomen had en geen onroerende goederen bezat binnen hun ambtsgebied.

Mevrouw E.O.A. woonde, toen hij in België aankwam, op hetzelfde adres als mevrouw J.A. en werd aldaar gedomicileerd op 3 maart 2020, zoals bevestigd door verweerder. Mevrouw E.O.A. toont verder aan dat zij persoon ten laste is bij de mutualiteit van mevrouw J.A. en tevens toegevoegd werd aan de ziekteverzekering van de referentiepersoon;

Bewijs van regelmatige betaling via Western Union in 2014, 2015, 2016, 2017, 2018 en 2019, toen mevrouw A. nog in Marokko verbleef. Er moet rekening worden gehouden met de frequentie van de betalingen (één keer per maand werd gedurende de periode van 25.12.2018 tot en met 31.12.2019 een bedrag van 400 EUR, 550 EUR of 600 EUR overgemaakt) en de significante bedragen die telkens werden overgemaakt (minimaal 50 EUR en maximaal 3.250 EUR).

Volgens verzoekster legt verweerder artikel 47, lid 3, van de wet van 15 december 1980 te restrictief uit en schendt hij de bepalingen van dit artikel en het legaliteitsbeginsel door voorwaarden toe te voegen waarin dit artikel niet voorziet (I), door van verzoekster te verlangen dat zij aantoont dat zij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon in haar land van herkomst zonder voldoende rekening te houden met het door verzoekster overgelegde bewijs.

Eerst onderdeel: schending van artikel 47/3 van de wet van 15 december 1980

Verzoekers' verblijfsaanvraag is ingediend krachtens artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980. In overeenstemming met artikel 47/3 :

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uit maken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uit maakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Wat het begrip ten laste van de burger van de Unie komende persoon betreft, heeft het I l of van justitie van de Europese Unie in een arrest Y. Jia /Migrationsverket van 9 januari 2007 (C-1/05) erop gewezen dat:

35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschaps- onderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of

door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 9 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, jurispr. b/g. 1-9925, punt 43).

36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers — een van de grondslagen van de Gemeenschap — verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).

37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschaps-onderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

38 Deze conclusie is onontkoombaar gelet op artikel 4, lid 3, van richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap (PB L 257, b/g. 13), dat bepaalt dat het bewijs dat iemand familie in opgaande lijn is van de werknemer of zijn echtgenoot in de zin van artikel 10 van verordening nr. 1612/68, wordt geleverd door overlegging van een door de bevoegde autoriteit van de „staat van oorsprong of van herkomst” afgegeven document waarin wordt verklaard dat deze verwant in opgaande lijn ten laste is van de werknemer of diens echtgenoot. 1 hoewel niet precies is bepaald hoe de belanghebbende kan aantonen dat hij in een van de in de artikelen 1 en 4 van richtlijn 73/148 bedoelde categorieën valt, is er geen reden waarom de hoedanigheid van ten laste komende verwant in opgaande lijn anders zou moeten worden beoordeeld wanneer het een familielid van een werknemer betreft dan wanneer het gaat om een familielid van een zelfstandige.

39 Overeenkomstig artikel 6, sub b, van richtlijn 73/148 kan de lidstaat van ontvangst van de aanvrager eisen dat hij aantoont, in een van de in met name artikel 1 van die richtlijn bedoelde categorieën te vallen.

40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, ten einde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. big 1-4001, punt 35).

41 Wat artikel 6 van richtlijn 73/148 betreft, heeft het Hof verklaard dat bij gebreke van nadere bepalingen over de wijze waarop de belanghebbende kan aantonen dat hij in een van de in de artikelen 1 en 4 van die richtlijn bedoelde categorieën valt, moet worden geconcludeerd dat zulks met ieder passend middel kan geschieden (zie met name arresten van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. big 1-1273, punt 16, en 17 februari 2005, Oulane, C-215/03, Jurispr. big 1-1215, punt 53).42

42 Derhalve mag een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

43 Op de tweede vraag, sub a en b, moet dan ook worden geantwoord dat artikel 1, lid 1, sub d, van richtlijn 73/148 aldus moet worden uitgelegd dat onder „te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn

moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschaps- onderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Het Hof merkt dus terecht op dat de door de lidstaten gestelde eisen niet tot gevolg mogen hebben dat de in het Europees recht vervatte bepalingen die ertoe strekken familieleden van burgers van de Unie die hun recht van vrij verkeer hebben uitgeoefend, een verblijfsrecht te verlenen, hun nuttig effect verliezen.

In casu biedt artikel 47/3, tweede alinea, van de wet van 15 december 1980 een onderdaan van een derde land de mogelijkheid om aan te tonen dat hij ten laste is van een burger van de Unie, door middel van een door het land van herkomst afgegeven certificaat waaruit blijkt dat hij ten laste is van de burger van de Unie, of, bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

De op de verzoeker rustende bewijslast kan niet zo zwaar zijn dat de bepaling van artikel 47/3 van de wet van 15 december 1980 daardoor haar nuttig effect zou verliezen. De vereiste om aan te tonen dat de door de burger van de Unie aan zijn familielid verstrekte materiële bijstand bestemd is om in de eerste levensbehoeften te voorzien, kan volgens artikel 47/3, van de wet van 15 december 1980 en de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie worden vervuld met "elk passend middel".

In casu is op geldige wijze aan deze voorwaarde voldaan, aangezien verzoekster bewijzen overlegt van regelmatige betaling van significante geldsommen door J.A. aan E.O.A.

Uw Raad heeft er in een arrest nr. 217.288 van 22 februari 2019 ook aan herinnerd dat de verklaring dat de overgelegde documenten zijn opgesteld na de aankomst op het Belgische grondgebied van de onderdaan van de derde staat, geen toereikende motivering vormt, aangezien verweerder zich niet heeft uitgesproken over alle door verzoeker aangevoerde bewijzen om aan te tonen dat hij ten laste is van de burger van de Unie.

Er is dus sprake van schending van artikel 47/3 van de wet van 15 december 1980, gelezen in samenhang met de verplichting tot formele motivering van administratieve handelingen.

Tweede onderdeel: schending van het artikel 47/3 van de vreemdelingenwet in verband met de geldstortingen

Ter ondersteuning van haar verzoek, legde de eiseres bewijzen van betalingen door Western Union tussen 23 november 2014 en 31 december 2019 voor.

In haar beslissing, stelt de verwerende partij:- Stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko cd 25 12 2018 29 05 2019 28 06 2019 31 07 2019.30 08 2019 01 10 2019 31 10 2019 29 11 2019 31 12 2019 Deze stortingen dateren van slechts zeven maanden voor betrokkene's vertrek uit Marokko en zijn dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens met dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden –

Stortingen aan betrokkene in Marokko dd 23 11 2014 13 01 2015 20 11 2015 13 01 2016 17 02 2016.15 03 2017 en 24 12 2018 Uit het voorgelegde overzicht van stortingen kan niet worden afgeleid van wie de stortingen afkomstig zijn Hoedanook zijn deze stortingen te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging

Die motivering is onjuist en maakt een verkeerde lezing van de voorwaarden van het artikel 47/3 van de vreemdelingenwet.

Dat, ten eerste, in tegenstelling tot de motivering van de bestreden beslissing, deze stortingen niet van "slechts zeven maanden" voor het vertrek van de eiseres dateren, gezien de eiseres op 16 januari 2020 in Nederland aankwam en de eerste storting dateert van december 2018, meer dan één jaar voor het vertrek van de eiseres, zodat de bestreden beslissing onjuist gemotiveerd is.

Dat, ten tweede, de motivering van de beslissing laat aan de verzoekende partij niet toe te begrijpen om basis van welke elementen de verwerende partij beschouwt dat deze stortingen gedaan tussen 2014 en 2018 beperkt en onregelmatig zouden zijn, o.a. rekening houden met feit dat deze stortingen werden gedaan naar de eiseres toen zij nog in Marokko verbleef, waar de kosten van het leven minder zijn (basissalaris is in 2021 van 385 euro's). Uit het overzicht van Western Union blijkt dat verzoekster minstens 2 à 3 keer per jaar een significant bedrag ontving, meestal rond 200 euro. Hoewel er één keer slechts 60 euro aan haar overgemaakt werd, één keer wel 600 euro, en zelfs één maal 3,250 euro.

Overigens dient er ook op gewezen worden dat, ten eerste, deze stortingen moeten beoordeeld worden samen met de stortingen die tussen 25 december 2018 en 31 december 2019 gedaan werden. Ten (mede dient te worden vastgesteld dat er wel degelijk stortingen plaatsvonden voor 23 november 2014, maar dat Western Union niet toe laat gegevens op te halen die dateren van meer dan 5 jaar geleden, zoals op dit uittreksel ook staat aangewezen

Dat ten derde, nergens in de inhoud van de wetbepalingen, wordt geëist dat het familielid van de Unieburger voor een lange periode ten laste is van de burger van de Unie. Het artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Europese recht, stelt als voorwaarde dat de derdelander ten laste is van de burger van de Unie waarmee zij zich wil herenigen en dat deze documenten afkomstig moeten zijn van de overheden van het land van herkomst. Zij stelt nergens dat die ten laste neming gedurende een lang periode moet zijn

In het hogervermeld arrest Y.Jia./Migrationsverket, heeft het EU-HvJ inderdaad beoordeeld:“

Op de tweede vraag, sub a en b, moet dan ook worden geantwoord dat artikel 1, lid 1, sub d, van richtlijn 73/148 aldus moet worden uitgelegd dat onder „te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 LiG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan ” (§43. eigen onderlijning).

Het wordt niet vereist dat die relatie van materiële ondersteuning een zeker duur heeft.

Door dit te eisen, voegt de verwerende partij voorwaarden aan de wetbepaling toe, zodat het artikel 47/3 van de vreemdelingenwet geschonden werd.

In enig geval, blijkt het niet uit de stukken van het administratieve dossier dat die tenlasteneming enkel voorlopig is, gezien zij ten minste één jaar heeft geduurd.

In onderschikte orde, indien de verwerende partij had beschouwd dat de neergelegde documenten niet afdoend waren om deze financiële steun te staven, zou zij aan de verzoekende partij de opportuniteit hebben moeten geven om aanvullende bewijzen van die financiële steun te bezorgen. De eisende partij heeft inderdaad redelijkerwijs kunnen beschouwen dat bewijs van regelmatige stortingen op een lange periode van één jaar een geldig bewijs vormt van die financiële afhankelijkheid.

De verwerende partij stelt verder dat het niet blijkt dat deze bijdragen werden bestemd voor levensonderhoud maar andere doeleinden. Dit element wordt niet verder uitgelegd. De motivering van de beslissing laat niet toe aan de verzoekende partij te begrijpen op basis van welke gronden de verwerende partij tot deze conclusie is gekomen, zodat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Derde onderdeel: schending van het gezag van gewijsde van de attesten afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten

In de bestreden beschikking stelt verweerder dat uit de overgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat verzoekster onvermogen was in haar land van herkomst.

Aldus schendt verweerder het beginsel van het behoorlijk vertrouwen in stukken.

In de certificaten staat duidelijk en ondubbelzinnig dat “verweerster tijdens haar verblijf in Marokko nooit enig inkomen heeft ontvangen in dit ambtsgebied” (attest nr. 128: “l'intéressée n'a jamais bénéficié d'aucun revenu durant son séjour au Maroc au sein de ce commandement”) en dat “verzoekster tijdens

haar verblijf in Marokko nooit enig onroerend goed heeft bezeten” (attest nr. 129: “l’intéressée n’a jamais possédé aucun bien foncier /ors de son séjour au Maroc au sein de ce commandement”).

Tenzij de echtheid van deze documenten wordt betwist, hetgeen verweerder in de bestreden beschikking niet lijkt te doen, kan op grond van het vertrouwen dat aan de documenten moet worden gehecht, niet worden getornd aan de in deze documenten uitdrukkelijk vastgestelde vaststellingen, die geldig zijn geformuleerd door de autoriteiten van het land van herkomst, die op basis van hun registers en de hun ter beschikking staande gegevens hebben geoordeeld dat verzoekster beschouwd moet worden als onvermogen in haar land van herkomst.

Een andere conclusie is in strijd met het geloof dat aan dat document verschuldigd is [...]”

3.2. Wat betreft de schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de eerste bestreden beslissing. Wat betreft artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in uitzonderingen op de formele motiveringsplicht. Aangezien in casu geen gebruik wordt gemaakt van deze voorziene uitzonderingen, kan hiervan ook geen schending voorliggen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bijlage 20 in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf, onder verwijzing naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster niet aantoonde te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoekster overgemaakte stukken en gemotiveerd waarom deze niet volstaan. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoeksters legaal verblijf is verstreken. Tevens wordt voorzien in een motivering aan de hand van de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek, wordt verwezen naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet en gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit risico wordt geconcretiseerd, waarbij wordt gemotiveerd dat verzoekster enerzijds duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en anderzijds onmiddellijk na een beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Verzoekster toont niet aan dat de motivering van de bijlage 20 niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bijlage 20, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

3.6. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’, kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). Ook in het verzoekschrift wordt verwezen naar het arrest Jia. In dit arrest wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschaps-onderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoefte te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoefte te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

3.7. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoefte te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

3.8. Het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

3.9. De Raad neemt akte van verzoeksters uitgebreid theoretisch betoog omtrent het begrip ‘ten laste’ en de vrije bewijsvoering. Verzoekster stelt terecht dat de opgelegde bewijslast niet zodanig zwaar mag zijn, dat hierdoor de bepaling van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet haar nuttig effect zou verliezen. Met dit theoretische betoog toont zij evenwel niet aan dat verweerder haar in casu een zodanige bewijslast heeft opgelegd, dat de verblijfsprocedure van artikel 47/1, 2° juncto artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet haar nuttig effect zou verliezen.

3.10. Wat betreft de geldstorting, stelt verzoekster dat zij wel degelijk bewijzen heeft voorgelegd van de regelmatige betaling aan haar van significante geldsommen door de referentiepersoon. Verzoekster kan weliswaar worden gevolgd waar zij stelt dat de stortingen niet dateren van zeven maanden voor haar vertrek, doch wel van meer dan één jaar – aangezien zij in Nederland aankwam op 16 januari 2020 en de eerste storting dateert van 25 december 2018 – doch zij toont niet aan dat de beoordeling van verweerder dat de geldstorting tussen december 2018 en december 2019 te recent zijn, hierdoor niet langer kan standhouden. Met uitzondering van die ene geldstorting van december 2018, dateren de acht overige geldstorting wel van maximaal zeven maanden voor verzoeksters vertrek uit Marokko.

3.11. Verzoekster hamert erop dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat de geldelijke ondersteuning gedurende een lange periode moet plaatsvinden. Verweerder hanteert nergens in de beslissing tot weigering van verblijf een bepaalde minimumtermijn hiervoor, zodat hij geenszins een voorwaarde toevoegt aan de wet. Het staat verweerder vrij om een concrete beoordeling te maken

van de feitelijke situatie en de vraag of er sprake is van een reële afhankelijkheid. Zoals reeds gesteld, heeft het Hof van Justitie in het arrest Reyes vastgesteld dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger. Dat een financiële ondersteuning, bestaande uit negen geldstortingingen, waarvan er één dateert van ongeveer een jaar voor het vertrek uit Marokko en de oudste van de acht andere dateert van zeven maanden voor het vertrek van verzoekster uit Marokko, niet wordt aanvaard als bewijs dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon, kan dan ook niet kennelijk onredelijk of strijdig met de in punt 3.5. vermelde bepalingen worden geacht. Waar verzoekster ingaat op het overzicht van de geldstortingingen, die teruggaan tot 2014, kan de Raad enkel vaststellen dat het motief dat niet kan worden afgeleid van wie de storting afkomstig zijn, steun vindt in het administratief dossier. Aangezien niet kan worden afgeleid of deze geldstortingingen door de referentiepersoon geschieden, kan het niet als kennelijk onredelijk worden geacht dat verweerder deze bewijsstukken om deze reden niet weerhoudt als afdoende bewijs van het ten laste zijn. Dat verweerder vervolgens nog bijkomend heeft gemotiveerd dat deze geldstortingingen te beperkt en onregelmatig zijn, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Kritiek gericht tegen deze overvloedige motieven, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekster kan dan ook niet verwachten dat verweerder de bewijzen van de geldstortingingen, die teruggaan tot 2014, samen zou moeten beoordelen met de geldstortingingen van 2018-2019. Wat betreft het betoog dat er ook nog geldstortingingen vanwege de referentiepersoon plaatsvonden vóór 23 november 2014, is dit niet meer dan een bloot betoog dat niet in aanmerking kan worden genomen, ook niet door erop te wijzen dat Western Union niet toelaat gegevens op te halen die dateren van meer dan vijf jaar geleden.

3.12. Verweerder motiveert betreffende de geldstortingingen van eind 2018 en 2019 echter ook nog als volgt: *“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden”*. Aangezien een financiële ondersteuning door de referentiepersoon alleszins dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met de in punt 3.5. vermelde bepalingen om te vereisen dat verzoekster aantoont dat zij in het land van herkomst op deze sommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Wat het bewijs van onvermogen betreft, heeft verzoekster twee attesten van de lokale Marokkaanse autoriteiten neergelegd, waarin wordt verklaard dat zij in het betreffende ambtsgebied geen inkomsten of eigendommen heeft gehad. In tegenstelling tot wat zij zelf voorhoudt, wordt in de beslissing tot weigering van verblijf niet getornd aan de inhoud van de voorgelegde documenten door te stellen dat deze attesten niets zeggen over eventuele inkomsten, eigendommen of onroerende goederen die verzoekster in andere steden/delen van het land zou bezitten, noch over eventuele inkomsten die verzoekster zelfstandig wist te verwerven in het herkomstland. Er is derhalve geen sprake van een schending van de bewijskracht van de door verzoekster neergelegde stukken. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoekster niet ingaat op deze door verweerder gedane inhoudelijke beoordeling van de betrokken attesten. Verzoekster betwist met name niet dat deze attesten geen uitspraak doen over eventuele inkomsten en eigendommen in andere delen van Marokko of over eventuele inkomsten verworven uit een zelfstandige activiteit. Evenmin betwist verzoekster de relevantie van deze beoordeling. Verzoekster brengt derhalve de vaststelling dat onvoldoende werd aangetoond dat zij in het herkomstland onvermogen was niet aan het wankelen. Aldus toont zij evenmin aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat uit het geheel van de stukken niet blijkt dat verzoekster op deze geldstortingingen – die bovendien ook te recent zijn – was aangewezen om te voorzien in haar levensonderhoud dan wel dat ze werden aangewend voor overige doeleinden. Verzoekster, die documenten heeft overgemaakt die naar haar oordelen aantonen dat ze onvermogen was in haar land van herkomst en verwijst naar het arrest Jia in haar verzoekschrift en meer bepaald §36, kan bezwaarlijk voorhouden deze beoordeling niet te begrijpen.

3.13. Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad, waarin werd vastgesteld dat *“de verklaring dat de overgelegde documenten zijn opgesteld na de aankomst op het Belgische grondgebied van de onderdaan van de derde staat, geen toereikende motivering vormt, aangezien verweerder zich niet heeft uitgesproken over alle door verzoeker aangevoerde bewijzen om aan te tonen dat hij ten laste is van de burger van de Unie”*, wijst de Raad erop dat verzoekster dit niet concretiseert op haar eigen situatie. Uit een lezing van de eerste bestreden beslissing kan alleszins niet worden afgeleid dat verweerder een bewijsstuk niet zou hebben aanvaard omdat het is *“opgesteld na de aankomst op het Belgische grondgebied”*. De verwijzing naar voormeld arrest – waarbij arresten in de continentale rechtstraditie hoe dan ook geen precedentenwerking kennen – is derhalve niet dienstig.

3.14. Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht en van de rechten van verdediging wijst de Raad erop dat de beslissing tot weigering van verblijf een antwoord betreft op een door verzoekster geïnitieerde verblijfsaanvraag. Verzoekster had derhalve de mogelijkheid om alle volgens haar nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur, zodat zij in de mogelijkheid was haar standpunt ter zake naar voor te brengen. In die omstandigheden kan niet worden ingezien waarom verzoekster nogmaals diende te worden gehoord door verweerder of waarom haar rechten van verdediging zijn geschonden indien verweerder zulk niet doet. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Verzoekster stelt dat ze de kans moest krijgen om aanvullende bewijzen van financiële steun te bezorgen, maar daargelaten de vaststelling dat dit onvoldoende concreet is zodat niet blijkt dat dit verweerder zou hebben geleid hebben tot een andersluidende beslissing, dient het gehoor niet om verzoekster de kans te geven bijkomende stukken over te maken in aanvulling van haar aanvraag.

3.15. Waar verzoekster een schending aanvoert van de artikelen 40, 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, licht zij dit niet nader toe. De bijlage 20 maakt ook geen toepassing van deze bepalingen zodat ze deze niet kan schenden. Wat betreft de aangevoerde schending van de richtlijn 2004/38/EG, preciseert verzoekster niet welke bepaling hiervan zou zijn geschonden. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, ontbreekt elke uiteenzetting van de wijze waarop deze verdragsbepaling zou worden geschonden. Dezelfde vaststelling geldt voor de aangehaalde schending van artikel 24 van het Handvest.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.16. Voor wat betreft het in de bijlage 20 geïncorporeerde bevel om het grondgebied te verlaten, betwist verzoekster niet dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan haar een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd. Evenmin betwist zij dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan kon worden vastgesteld dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Deze overwegingen blijven derhalve overeind. Verzoekster voert in haar tweede middel, gericht tegen het inreisverbod, wel nog een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Aangezien deze bepaling betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel – waarbij verweerder bij het nemen van dergelijke maatregel rekening dient te houden met het gezinsleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand – neemt de Raad aan dat verzoekster deze schending opwerpt ten aanzien van het in de bijlage 20 geïncorporeerde bevel om het grondgebied te verlaten. Wat betreft de individuele elementen die haar zaak kenmerken, werd in de bijlage 20 gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar met toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”* Verzoekster verwijst naar het gegeven dat zij een integratiecursus heeft gevolgd. Verzoekster legt hiervan geen bewijs voor maar hoe dan ook betreft dit geen element betreft waarmee verweerder luidens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden. Verder poneert verzoekster dat al haar familieleden in België en Nederland zijn zodat zij geen enkel familieleven heeft in Marokko, maar dit is niet meer dan een loutere bewering. Verzoekster concretiseert nergens over welke familieleden het gaat en toont nergens aan dat ze als volwassen persoon afhankelijk is van haar (andere) *“familieleden”* in België en Nederland waardoor verweerder met dit gegeven diende rekening te houden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster de hoorplicht geschonden acht in de zin dat ze nooit de gelegenheid heeft gehad om elementen aan te brengen in het licht van artikel 74/13 van de

Vreemdelingenwet brengt verzoekster geen andere elementen aan dan deze die door verweerder reeds gekend waren. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek. Het hoorrecht legt verweerder ten slotte niet de plicht op om verzoekster ervan op de hoogte te brengen dat hij voornemens is een terugkeerbesluit te treffen.

3.17. Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

Dit houdt in dat de bijlage 20 overeind blijft in beide componenten.

3.18. Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62, 74/11, eerste lid, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest, van artikel 8 van het EVRM, van de richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de formele en materiële motiveringsplicht, van het “*administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen*” en van de rechten van verdediging. Tevens meent zij dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

“[...] Aangezien bestreden beslissing stelt dat:

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse zus [J.A.] op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 03.03.2020 en op 14.07.2020, werden geweigerd op 05.06.2020 en op 21.10.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 22.12.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon waarbij zij grotendeels dezelfde Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

...

BIJ het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74,13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zus [J.] en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat ZIJ daar met toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene

Terwijl, ten eerste, de verwerende partij de eiseres niet de opportuniteit heeft gegeven om deze specifieke omstandigheden voor te leggen, in schending met de rechten van de verdediging.

Ten tweede, werd er geen rekening gehouden met de elementen waarvan de verwerende partij al kennis had en die werden gecommuniceerd in het kader van vorige aanvragen tot verblijf

.Ten derde, maakt de verwerende partij een onjuiste lezing van het artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Eerste onderdeel: schending van de hoorplicht

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de eiser gehoord werd voordat de beslissing genomen werd.

De motivering van de beslissing laat ook niet toe vast te stellen dat de verwerende partij een zorgvuldige analyse van de omstandigheden van de zaak heeft uitgevoerd en toont een schending van de hoorplicht.

De administratie moet inderdaad zorgvuldig zijn in de vaststelling en beoordelingen van de relevante feiten, in het kader van de principes van goed bestuur, zoals meerdere keren vastgesteld door de Raad van State :

« veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de l'examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari 1966, n°58.328) ;

procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n° 19.671) ;

« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette au tonte est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, van 29 april 1970).

Verwerende partij moet ook de rechten van de verdediging naleven, evenals het principe audi alteram partem.

In een arrest van 5 november 2013 (C-166/13) heeft het Europees Hof van justitie herhaald betreffende de hoorplicht dat dit recht inhoudt:

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Hel recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Hel recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, en G. en R., EU:C:2013:533, punt 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35). Uw Raad heeft ook beoordeeld in een arrest nr 194.856 van 10 november 2017 betreffende de hoorplicht: Het recht om te worden gehoord, maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81 ; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, f 45), en waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, f. 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, f. 40). In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: *Terugkeerrichtlijn*) (Pb.E. 24 december 2008, aB. 348, 98 e.v.) (Par/St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijn de een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twiifel dat de eerste bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu dus van toepassing.

Noch de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht zijn door het Unierecht, met name de *Terugkeerrichtlijn*, vastgesteld. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie worden bijgevolg de voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu de *Terugkeerrichtlijn* (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, ALG. e.a., JJJ 35-36).[...]

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de *Terugkeerrichtlijn* en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de *Terugkeerrichtlijn*, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Dit werd ook herhaald in een arrest van de Raad van State nr 233.257 van 15 december 2015, betreffende een inreisverbod, dat de rechten van verdediging moeten gerespecteerd worden indien iemand het onderwerp zal zijn van een inreisverbod, door hem te horen. De Raad van State heeft onder andere herhaald dat de hoorplicht op een effectieve manier uitgeoefend moet zijn:

« Le droit pour toute personne d'être entendue, afin de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit de l'Union européenne du respect des droits de la défense, applicable en l'espèce ».

In casu, werd de eiseres niet in de gelegenheid gesteld om haar opmerkingen te geven betreffende het afleveren van een inreisverbod, zijn langdurigheid evenals de motieven ervan.

Voorts stelt verweerder dat verzoekster geen enkel bewijs heeft aangevoerd met betrekking tot een eventuele medische problematiek.

Verweerder heeft verzoekster echter op geen enkel moment in de gelegenheid gesteld dit bewijs te leveren. De eiseres werd niet in de gelegenheid gesteld om deze elementen voor te stellen, gezien zij enkel een verblijfsvergunning had ingediend en geen weet had dat verwerende partij overwoog om een inreisverbod op te leggen. Verweerder heeft verzoekster nooit in de gelegenheid gesteld om zich uit te spreken over het feit dat hij voornemens was een besluit tot verwijdering te nemen, en heeft aldus haar rechten van verdediging, zoals neergelegd in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, en het algemene beginsel audi alteram partem geschonden.

Indien zij was gehoord, had verzoeker er ook op kunnen wijzen dat [E.O.A.] een integratiecursus volgt in België en dat al haar familieleden in België en Nederland zijn zodat zij geen enkel familieleven heeft in haar herkomstland.

Verweerder heeft aldus deze bepalingen geschonden, alsmede artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en de verplichting tot formele motivering van administratieve handelingen.'

Tweede onderdeel: schending van het artikel 74/11 van de vreemdelingenwet

Verwerende partij verwijt aan de eiseres om een derde aanvraag tot verblijf te hebben ingediend, terwijl de twee vorige aanvragen geweigerd werden en stelt dat de verzoekende partij misbruikt zou maken van de procedure van de artikelen 47/2 en vlg. om een tijdelijke verblijfsvergunning te krijgen.

Verwerende partij miskent door deze stelling de draagwijdte van de elementen van het administratieve dossier en motiveert haar beslissing niet op passende wijze.

In tegenstelling met de motivering van de bestreden beslissing, zijn de verschillende aanvragen tot verblijf niet "grotendeels dezelfde".

Het blijkt inderdaad dat de tweede aanvraag, ingediend op 14 juli 2020 en op 21 oktober 2020 afgewezen, verworpen werd op motie! dat de verwantschap met de referentiepersoon niet afdoend bewezen werd.

Verzoekster heeft inderdaad geen beroep ingediend tegen die beslissing, gezien zij effectief heeft kunnen vaststellen dat de indiening van een nieuwe aanvraag met de gepaste documenten passender is het aantekenen van een beroep tegen die beslissing. In het kader van het derde verzoek, heeft deze keer de verzoekster de juiste documenten neergelegd en wordt de verwantschapsband niet meer ondervraagd. Het blijkt bovendien dat de verzoekende partij twee maanden heeft gewacht om een nieuw verzoek in te dienen, wat het nodige tijd is om de gepaste documenten te verzamelen en spreekt tegen het feit dat de eiser drie aanvragen "vlak na elkaar" zou hebben ingediend.

De motivering om de beslissing van inreisverbod te rechtvaardigen is bijgevolg onjuist en niet afdoende om een misbruik van het vreemdelingenrecht te staven.

Verwerende partij maakt evenals een onjuiste toepassing van het artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zodat deze bepaling geschonden werd.

De bestreden beslissing gaat vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten en van inreisverbod van verzoekster.

Verweerder is van mening dat dit besluit geen gevolgen heeft voor het gezinsleven van verzoekster, aangezien gezinsbelangen niet kunnen prevaleren boven de niet-naleving van de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980.

Verzoekster beroept zich niet op enig element in verband met haar gezondheidstoestand.

Het bestreden besluit schaadt echter in hoge mate haar rechten, aangezien het haar in een situatie van precair verblijf plaatst door te weigeren haar verblijfsrecht te erkennen. Daarenboven getuigt de akte van kennisgeving van weinig zorgvuldigheid. Het is duidelijk dat deze akte opgesteld werd doormiddel van kopieer- en plakwerk van eerdere aktes van kennisgeving, daar dit document verwijst naar “hem”, “hij” en “zijn”, zonder er enigszins rekening mee te houden dat de verzoeker in kwestie een vrouw is, die wel degelijk door het leven gaat met de voornaamwoorden “zij” en “haar”. Van een belissing met een dergelijke ernstige impact, kan op zijn minst verwacht worden dat zij op individuele basis aangepast wordt.”

3.19. Waar verzoekster in haar theoretische uiteenzetting verwijst naar de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, heeft de tweede bestreden beslissing hiermee geen uitstaans, zodat een schending hiervan dan ook niet dienstig kan worden opgeworpen. Wat betreft de aangevoerde schending van de richtlijn 2008/115/EG, preciseert verzoekster niet welke bepaling hiervan zou zijn geschonden. In de mate dat zij beoogt te verwijzen naar artikel 11 van voormelde richtlijn, wijst de Raad erop dat deze bepaling werd omgezet in de Belgische rechtsorde, meer bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster zich niet rechtstreeks op deze bepaling van de richtlijn kan beroepen zonder te duiden dat deze niet correct werd omgezet. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, ontbreekt opnieuw elke uiteenzetting van de wijze waarop deze verdragsbepaling zou worden geschonden.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.20. Wat betreft de draagwijdte van de formele motiveringsplicht, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.2. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing een juridische en feitelijke motivering bevat. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Indien verweerder vaststelt dat verzoekster ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dus geen termijn krijgt om vrijwillig te vertrekken en/of van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet – wat reeds werd vastgesteld in de bevelscomponent van de eerste bestreden beslissing –, rust er op hem de verplichting om een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Verweerder moet verzoekster op dit vlak dan alleszins niet horen. Verder bevat de bestreden beslissing duidelijk motieven aangaande de duurtijd van het inreisverbod. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster kennis heeft van de motieven, die zij inhoudelijk bekritiseert. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.21. Wat betreft de draagwijdte van de materiële motiveringsplicht verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.22. De tweede bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 74/11, §1, eerste lid en tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.

3.23. Voor wat betreft de beslissing om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen, baseert verweerder deze op de volgende elementen:

- Verzoekster diende drie keer “vlak na elkaar” in Antwerpen een aanvraag in tot gezinshereniging met haar Nederlandse zus. De eerste twee aanvragen, ingediend op 3 maart 2020 en op 14 juli 2020,

werden geweigerd op 5 juni 2020 en op 21 oktober 2020. Deze weigeringen werden telkens aan verzoekster betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 22 december 2020 een derde aanvraag in tot gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon, waarbij zij grotendeels dezelfde documenten overlegt. Verzoekster misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van deze wet in.

- Verzoekster is in het bezit van een Marokkaans paspoort met een C visum (geldig voor kort verblijf) afgegeven op 14 januari 2020 door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko met één Schengeninreisstempel in Nederland op 16 januari 2020. Volgens het administratief dossier verkreeg verzoekster dit visum voor een familiebezoek in Nederland, waarbij de referentiepersoon voor die visumaanvraag niet de referentiepersoon is voor de aanvragen gezinshereniging, maar ene R.A. uit Barendrecht (Nederland);

- Verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten van 14 juli 2020 dat haar op 21 oktober 2020 werd betekend. Verzoekster heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd, terwijl zij nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Seforbrochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (BS 16 juni 2011).

- Verzoekster is een volwassen persoon, van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij hier niet toe in staat zou zijn.

- Er zijn geen minderjarige kinderen in België.

- Er is geen aangetoonde medische problematiek in hoofde van verzoekster.

Verweerder concludeert: *“Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

3.24. Verzoekster gaat in op het motief dat zij meermaals na elkaar een verblijfsaanvraag conform artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet indiende en zodoende deze procedure misbruikt. Zij wijst erop dat zij niet nagenoeg dezelfde documenten heeft voorgelegd, dat haar tweede aanvraag werd geweigerd omdat de verwantschap niet voldoende werd aangetoond en dat zij geen beroep heeft ingediend omdat zij realiseerde dat zij haar aanvraag met meer gepaste documenten diende te onderbouwen, wat zij ook heeft geprobeerd te doen. Ze stelt verder dat ze twee maanden heeft gewacht om een nieuw verzoek in te dienen en dat haar dus niet kan worden verweten “vlak na elkaar” aanvragen te hebben ingediend. Dit betoog schetst weliswaar een enigszins meer genuanceerd beeld van de door verzoekster meervoudig ingediende verblijfsaanvragen, doch dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster binnen een tijdsbestek van negen maanden drie verblijfsaanvragen heeft ingediend, telkens in functie van dezelfde referentiepersoon, die alle zijn uitgedraaid op negatieve beslissingen. Verzoekster toont niet aan dat verweerder deze omstandigheid niet kon aanwenden om een inreisverbod met een duurtijd van drie jaar te onderbouwen, tezamen genomen met de omstandigheden dat zij de mogelijkheden voor vrijwillig vertrek waarover zij werd geïnformeerd naast zich heeft neergelegd (a), er geen sprake is van minderjarige kinderen (b) of een medische problematiek (c), er geen sprake is van specifieke omstandigheden in België (d) en verzoekster een volwassen persoon is die kan worden geacht om verder haar leven op te bouwen in het land van oorsprong zonder de aanwezigheid van haar zus (e). Verzoekster gaat helemaal niet concreet in op de overwegingen (a) (b) en (c) en overweging (e), die voortvloeit uit de door verweerder afgegeven bijlagen 20 en een overweging betreft in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet aan het wankelen worden gebracht door verzoekster overtuiging dat zij ten laste is van haar zus of door haar ongestaafde bewering dat al haar familieleden zich alhier en in Nederland bevinden. De Raad ziet verder ook niet in hoe het enkele gegeven dat verzoekster een inburgeringscursus zou volgen – wat ook niet wordt bewezen – voorgaande overwegingen aan het wankelen zou brengen.

3.25. Waar zij een schending aanvoert van het hoorrecht, toont verzoekster ook in het licht van de tweede bestreden beslissing niet aan welke concrete elementen zij aan het bestuur kenbaar had gemaakt bij haar gehoor door verweerder, die een invloed op de totstandkoming van de tweede bestreden beslissing zouden kunnen hebben gehad. Waar zij aangeeft dat zij nooit in de mogelijkheid werd gesteld enig bewijs van een medische problematiek voor te leggen, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster in haar verzoekschrift zelf uitdrukkelijk stelt dat zij “zich niet op enig element in verband

met haar gezondheidstoestand [beroept]”. Zij geeft verder aan dat zij erop had kunnen wijzen dat zij een integratiecursus volgt en dat al haar familieleden in België of Nederland wonen. Het volgen van een integratiecursus wordt niet bewezen en de Raad ziet alleszins niet in en verzoekster legt ook niet uit hoe dit een impact had kunnen hebben op de duurtijd van het inreisverbod. Verzoekster toont nergens aan dat ze als volwassen persoon afhankelijk is van haar (andere) “*familieleden*” in België en Nederland, laat staan dat ze concretiseert over welke familieleden het gaat en de Raad ziet dan ook niet in hoe dit een impact had kunnen hebben op de duurtijd van het inreisverbod. Verzoeksters theoretische beschouwingen over het hoorrecht waarbij verwezen wordt naar rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad van State tonen hiervan geen schending aan in concreto.

3.26. Verzoekster poneert dat er geen rekening werd gehouden met de elementen waarover verweerder al beschikte en die werden gecommuniceerd in het kader van vorige aanvragen tot verblijf, maar zij laat na deze kritiek te concretiseren zodat hiermee geen schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond. Ook poneert verzoekster dat verweerder zich heeft bezondigd aan een onjuiste lezing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet maar ook dit wordt niet nader uitgewerkt en is dus niet meer dan een blote bewering die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

3.27. De Raad leest in de tweede bestreden beslissing – en ook niet in de bijlage 20 – geen steun voor verzoeksters betoog dat verweerder van oordeel zou zijn dat de gezinsbelangen niet kunnen prevaleren boven het niet naleven van de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Noch de tweede bestreden beslissing noch de bijlage 20 kunnen voorts aan het wankelen worden gebracht door verzoeksters eenvoudig betoog dat ze haar in een preciaire situatie plaatsen.

3.28. Verzoekster kan zich ten slotte niet beroepen op eventuele onzorgvuldigheden in de akten van kennisgeving, teneinde de onwettigheid van de in casu bestreden beslissingen aan te tonen. Daargelaten de vraag in welke mate het gebruik van verkeerde voornaamwoorden kan worden beschouwd als een gebrek in deze akten, wijst de Raad erop dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781; RvS 19 januari 1994, nr. 45.694). Ook het gebruik van verkeerde voornaamwoorden in de bestreden beslissingen zelf kan geen aanleiding geven tot hun nietigverklaring.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gestelde in punt 3.16., is het tweede middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA